

цитѣ, които били дошли да воюватъ съ тѣхното племе.

Земи нищо не знаела за това. Тя видѣла около палаткитѣ хора и смѣло тръгнала на срѣща имъ . . .

Прѣдъ най-първава палатка седѣлъ на столче самиятъ полковникъ Уоркъ. Земи отишла право при него.

Зачудилъ се Уоркъ, като видѣлъ индийското момиченце въ лагера. Той добръ знаелъ тѣхния езикъ и ласкаво го запиталъ:

— Откъдѣ си момиченце, и кждѣ отивашъ?

Земи се очудила, като чула родна рѣчь. Макаръ и днѣя смутилъ този непознатъ човѣкъ, но тя спокойно отговорила:

— Азъ се изгубихъ въ гората. Покажете ми пътя за дома, или ме заведете.

— А дѣ живѣешъ? — попиталъ полковникъ Уоркъ.

— Въ нашето село, казала Земи.

— Коя си ти?

— Азъ съмъ щерка на войводата. . . Менъ ме викатъ Земи, а баща ми се казва Ипевахо.

Ето що! — казалъ Уоркъ и ласкаво се усмихналъ. Нему доста се харесало това умно и смѣло момиче.

— Хубаво! Азъ ще те изпроведа до васъ. Само, че по-напрѣдъ ще по-обѣдвашъ заедно съ мене, а послѣ азъ ще те подаря съ кое-що! . .

— Хубаво, казала Земи. Само че по-скоро . . . А то ще ме чакатъ у дома . . . И мама ще плаче зарадъ мене.